

A decorative flourish consisting of intricate, swirling lines and leaf-like shapes, framing the word "Prolog" which is written in a large, elegant serif font.

Prolog

“KOM NU, JOSVA, fortæl mig bare det vigtigste,” plagede den tolvårige Manasse.

“Har du ikke læst noget som helst af Tora-lektien?” spurgte Josva.

Rædslen stod malet i ansigtet på ham, og det irriterede Manasse. “Du er sådan et dydsmønster! Det er jo ikke, fordi jeg har overtrådt et af de ti bud. Jeg nåede bare ikke at læse det.”

“Rabbi Gershom bliver tosset, når han opdager det,” sagde Josva med alvorlig mine.

“Og hvad så? Jeg er da ligeglad med, hvad den gamle tyran mener. Han kan alligevel ikke gøre mig noget. Jeg er konge af Juda, husker du vel.”

“Tro mig, du skal nok få hans vrede at føle. Han kan få én til at føle sig skyldig uden overhovedet at hæve stemmen.”

“Hvis du fortæller mig, hvad lektien handler om, inden han kommer, finder han aldrig ud af det.”

“Du kan tro, han skal nok finde ud af det –” begyndte Josva, men Manasse trommede utålmodigt med fingeren på skriftrullen. “Okay da,” sagde Josva med et skævt smil. “Men kun denne ene gang ... og kun fordi du er min ven, ikke fordi du er kongen.” Han rullede torarullen frem til stedet. “Det afsnit, vi læste i går, handlede om de forbandelser, Gud vil bringe over os, hvis vi svigter Jahves pagt, men afsnittet her siger, at hvis vi vender om til Gud, vil han vende vores skæbne og forbarme sig over ... Hallo, du hører jo ikke engang efter.”

Manasse havde rejst sig fra bænken og gik hen til vinduet i det lille rum. En kold vind stod ind, da han åbnede skodderne. Vinduet vendte mod øst, ud mod Oliebjerget på den modsatte side af Kedrondalen.

“Nej, for det er dødkedeligt,” svarede han Josva. “Jeg forstår ikke, hvorfor vi overhovedet skal lære alle de ældgamle regler og bestemmelser.”

“Fordi de er en del af Guds ord. Vi – ”

“Åh, lad være med at prædike for mig! Du er lige så forfærdelig som rabbi Gershom.” Det irriterede Manasse, at vennen udviste så stor interesse for noget, som han selv kun fandt støvet og tørt. “Hvad står der ellers?”

“Dette vers opsummerer hele Moses’ tale til israelitterne: ‘Jeg har stillet dig over for livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at du og dine efterkommere må leve ... Så vil du leve og få et langt liv og bo på den jord, Herren lovede dine fædre Abraham, Isak og Jakob at give dem.’”

“Det passer bare ikke,” sagde Manasse lavmælt.

“Hvad sagde du?”

“Ikke noget.” Selv over for sin bedste ven kviede han sig ved at lufte den bitterhed, han følte. Manasse havde tænkt på sin far, kong Hizkija, som trofast havde holdt sig til Jahve – mere trofast end nogen anden konge i Juda siden David. Men Gud havde ikke givet ham noget langt liv. For fem måneder siden døde Hizkija pludseligt, kun 54 år gammel.

“Se! Solen skinner!” sagde Manasse. De grå skyer, som i dagevis havde skjult den sene vinterhimmel, spredte sig med ét og åbenbarede et lille stykke blå himmel og en blændende sol. Han vendte sig om mod vennen. “Det er et tegn. Kom, vi smutter.”

Josva så overrasket på ham. “Hvorhen?”

“Det er da lige meget! Bare væk herfra.” Han løftede Josvas hånd væk fra skriftrullen, så den rullede sig sammen. “Kom nu, Okse. Vi skal ud og have noget frisk luft.”

“Men rabbi kommer lige om lidt. Vi må nok hellere – ”

“Hvor er du altså kedelig. Bliver du aldrig træt af altid at gøre det rigtige? Det gør jeg!”

“Men vi kan da ikke bare gå fra undervisningen.”

“Hvorfor ikke? Hvem skulle forhindre mig i det? Jeg kan gøre præcis, hvad jeg har lyst til, og lige nu vil jeg udenfor og nyde solskinnet i stedet for at sidde indespærret med en stak forhistoriske skriftruller. Og du skal med.”

Bænken væltede, da Josva klodset fik stablet sig på benene, og Manasse huskede, hvorfor han havde fundet på at kalde ham Okse. Josva var tretten år gammel og høj og ranglet, og selv om han tilsyneladende voksede sig en smule højere hver nat, blev han ikke kraftigere. Manasse lignede med sine tolv år stadig et barn og var tynd og spinkel af bygning. Når de stod ved siden af hinanden, stod Josva altid med ludende skuldre, som om han var forlegen over at rage et hoved op over kongen.

Manasse spejdede ud ad døren til begge sider, og gjorde derpå tegn til Josva om at følge efter ham hen til bagtrappen.

“Hvor skal vi hen?” spurgte Josva igen. “Skal vi ikke have nogen til at eskortere os, hvis vi går udenfor?”

“Vi går alene. Jeg vil ud herfra, og jeg vil ikke have nogen tjenestefolk på slæb.”

“Men – ”

“Shh! Følg efter mig. Og løft fødderne, når du går. Du lyder som et helt kompagni soldater.”

“Undskyld.”

Manasse sneg sig gennem haremmet, forbi sin mors lukkede dør. Hun sørgede stadig over sin mand. Jerusha, Josvas mor, var den eneste uden for paladset, der fik lov til at besøge hende. Men regnen havde også holdt Jerusha væk de sidste par dage.

Han fortsatte gennem børnefløjen og forbi det værelse, der havde været hans, før han blev konge. Manasse var kun modvilligt flyttet ind i sin fars store stuer, ude af stand til at fatte, at hans far var borte og ikke skulle bruge dem mere. Kongens gemakker havde i begyndelsen emmet af Hizkijas nærvær og velkendte lugt – en blanding af tempelrøgelsen, der altid hang

i hans tøj, den velduftende sæbe, han brugte til håret og skægget, og aloebalsammen, som han smurte hænderne ind i hver morgen. Men langsomt, og uden at Manasse kunne gøre noget for at forhindre det, havde hans fars lugt fortonet sig sammen med mindet om hans stemme og kærlige berøring.

Manasse var næsten nået uset gennem børnefløjen, da han kom forbi sin lillebrors åbne dør. Amarja så op fra det, han læste.

“Hallo, hvor skal I hen?”

“Han hørte sikkert dine store fødder,” hviskede Manasse til Josva. “Sæt farten op.”

“Vent på mig!” Amarja løb ud på gangen og fulgte i hælene på dem. “Hvor skal I hen?”

“Det kan være lige meget. Du skal ikke med.”

“Skulle I ikke studere Toraen med rabbi Gershom?”

“Forsvind.”

“Må jeg ikke godt komme med?”

“Nej!” Manasse snurrede rundt og gav Amarja et skub, der nær væltede den tiårige omkuld. “Gå tilbage til dit værelse! Og hvis du fortæller nogen, at du har set os, bliver det værst for dig selv. Forstået?” Amarja nikkede frygtsomt og gik tilbage til værelset.

“Hvorfor må han ikke komme med?” spurgte Josva.

Manasse svarede ikke. Han behøvede ikke at forklare sig – han var kongen. Det faktum var langsomt gået op for ham hen over de sidste fem måneder, og lidt efter lidt var han begyndt at gøre, hvad han havde lyst til, for at teste sin autoritet. Når ingen anfægtede hans beslutninger, var han blevet stadig mere dristig. Dette var hans største vovestykke til dato – at pjække fra de kedelige toratimer for at slippe ud af paladset. Ingen kunne alligevel straffe ham for det. Ikke engang Eljakim, Josvas far, som var hans værge og hofchef, indtil Manasse blev gammel nok til selv at lede nationen, havde beføjelse til at afstraffe kongen.

Som en bjergged hoppede han ned ad trappen til paladsgården, mens Josva kom sjokkende bagefter med hånden på gelænderet. Med et smil åbnede Manasse døren ud til gården. Han var kongen. Han var fri!

Store søer af regnvand dækkede slotsgården, og mere vand løb i strømme ned ad de stejle gader og skyllede byen ren. Manasse hoppede ud og ind imellem de fleste, mens Josva straks fik gennemblødte sandaler. Drengene fortsatte forbi våbenkammeret og vagttårnet, uden at nogen standsede dem. Slotsgården, der til daglig dannede ramme om deres kampræning, lignede en stor sø. De havde kurs mod Vandporten, der stadig kaldtes sådan, selv om Gihonkilden var blevet lukket til for mange år siden. Duften af mandelblomster og våd jord fyldte den kolde luft, idet vinden forgæves forsøgte at drive skyerne på flugt.

“Kom, Okse. Vi løber om kap ned til bunden.” Manasse spurtede af sted ned ad den stejle stigning, langt foran vennen. Vejen, der var anlagt til at bremse en invaderende hær, svingede først til venstre og så til højre for til sidst at flade ud mod bunden. Manasse nød friheden i fulde drag, nød at mærke vinden i håret og kraften i benene, der gik som trommestikker og fik jorden til at fare forbi. Med lethed nåede han olivenlunden først og lod sig dumpe ned på det fugtige græs. Et par minutter efter kom Josva stakåndet tumlende og sank ned på en lav stenmur i nærheden.

“Du vandt, Manasse.”

“Ja, fordi jeg er kongen. Du må jo ikke vinde over mig.”

“Nej, fordi du er hurtigere end mig.” Josva var stadig voldsomt forpustet efter løbeturen. Hans lunger peb som en skodde om sit hængsel.

Manasse stirrede på engen, hvor han vidste, at kilden engang havde løbet. ”Ærgerligt, at min far kastede Gihonkilden til. Jeg kunne godt bruge en tår vand.” Den var nu omkranset af en olivenlund og et halvt dusin mandeltræer på vej i blomst. Han forsøgte at forestille sig kilden med tjenestepigerne stående

i kø for at sænke deres krukker ned i det klare vand, men han kunne ikke fastholde billedet – ligesom han ikke kunne fastholde billedet af sin fars ansigt.

“Savner du din far?” spurgte Josva pludselig. Manasse kastede et blik på vennen og undrede sig over, at han havde kunnet læse hans tanker. Så vendte han sig væk. Skyerne trak igen sammen over Oliebjerget i den modsatte ende af Kedrondalen. Det lille hul med solskin over deres hoveder ville snart være forsvundet.

“Hvad tror du selv, Okse?” svarede han tvært. Han vidste, at det var forkert af ham at blive ved med at sørge. Det var at betvivle Guds visdom, havde ypperstepræsten fortalt ham.

“Ja, hvis det var min far – så ville jeg savne ham rigtig meget, tror jeg,” sagde Josva. “Jeg ved ikke, hvordan jeg kunne holde det ud.”

“Hvad får dig så til at tro, at jeg har lyst til at snakke om ham?” Fugten fra jorden trængte langsomt igennem Manasses dragt. Han rejste sig, børstede et par græsstrå af og satte sig på muren ved siden af Josva. De kolde sten var næsten lige så fugtige som jorden.

“Jamen, har du ikke brug for at snakke om ham?” spurgte Josva. “Hvis ingen tør nævne hans navn, når du er i nærheden, bliver det så ikke til sidst, som om han slet ikke har eksisteret? Det ville jeg bestemt ikke bryde mig om. At alle bare *glemte* min far, ville være meget værre.”

“Der er ikke stor sandsynlighed for, at nogen her glemmer kong Hizkija, den største konge siden David. Det var her i dalen, at miraklet skete. Jahve bønhørte min far, og om natten omkom 185.000 assyrere.” Manasse talte med spot i stemmen, som om han nærmest ikke troede på historien. Josva stirrede overrasket på ham.

Men Manasse troede i den grad på historien. Det var hans fars absolut største bedrift som konge og den begivenhed, der foruroligede Manasse allermest. Hvordan kunne han nogen sinde leve op til noget så fantastisk? Han var søn af Hizkija.

Nationen forventede endnu større mirakler af efterfølgeren til den store konge. Men hvis Gud nu ikke hørte Manasses bønner?

“Hvis det var min far,” sagde Josva, “ville jeg ikke savne ham, fordi han var en berømt mand – hofchef og alt det. Jeg ville savne ham, fordi han var min abba.”

Længslen vældede op i Manasse med voldsom kraft, og han sprang op og gik hurtigt hen ad stien for at skjule de pludselige tårer for Josvas blik. Han huskede, hvordan hans far ved dagens slutning, havde lagt det tunge regeringsansvar fra sig og for en kort stund ikke var Judas konge, men Manasses abba. Han savnede den måde, hans far så på ham, stoltheden og kærligheden i hans øjne og vægten af hans stærke hånd på sin skulder. Tålmodigt ville abba lytte til hans barnlige historier, som var de de vigtigste nyheder, han havde hørt hele dagen.

Ja, jeg elsker ham, og jeg savner ham, og det er bare så uretfærdigt, længtes Manasse efter at råbe ud med al barnets raseri. Abba var for ung til at dø! Han elskede Gud, og han adlød alle hans love, og jeg forstår ikke, hvorfor Gud straffede ham – hvorfor han straffede os alle sammen – ved at tage ham fra os!

Men Manasse råbte ikke. Han var kongen af Juda, ikke en dreng på tolv år. Der var ikke plads til barnlige tårer og spørgsmål.

Da Josva indhentede ham, havde Manasse fået hold på sig selv og sine følelser. “Hvorfor pruster du stadig som en elefant?” spurgte Manasse ham.

“Det ved jeg ikke ... jeg kan ikke ... få luft.”

“Har du problemer med vejrtrækningen igen?”

“Mandelblomster ... De giver mig af og til problemer.”

“Er du ok?”

“Ja ... om lidt.” Josva standsede og bøjede sig forover med hænderne på lårene, mens han kæmpede for at ånde ud.

De to drenge var vokset op sammen, og Manasse havde før set vennen få disse anfald. Han forsøgte at lyde deltagende, men nød hemmeligt at se vennens svaghed. På næsten alle

andre områder var Josva Manasse overlegen: dygtigere til det boglige, i stand til at lære lange toratekster udenad, hurtigere til at svare på rabbiens lovspørgsmål. Josva var lynende intelligent ligesom sin far var, og dybt interesseret i alle aspekter af nationens ledelse. Han skulle en dag overtage stillingen som hofchef efter Eljakim og gøre tjeneste for Manasse, og deres fædre havde derfor besluttet at lade dem uddanne sig sammen. Kun i kamptræningen, hvor det gjaldt om at være hurtig og adræt, overgik Manasse overgå den fysiske svagere ven. Josva var også gammel nok til at følges med sin far til gudstjeneste i Templet. Men selv om Manasse snart blev gammel nok selv, ville han aldrig komme til at stå og tilbede sammen med sin far på kongepodiet.

Omsider rettede Josva sig op igen og begyndte at gå. “Det trækker sammen,” sagde han, stadig med pibende stemme. “Jeg tror, det bliver regnvejr.”

“Og hvad så? Jeg er ikke bange for lidt vand. Er du?”

Josva trak på skuldrene ad udfordringen og løb hånden gennem håret på en måde, der mindede så meget om Eljakim, at Manasse ikke kunne lade være med at smile.

“Hvad? Hvad er det, der er så morsomt?”

“Ikke noget, Okse.”

Det ville ikke blive svært for Josva en dag at overtage pladsen ved kongens højre hånd efter sin far og fortsætte hans arbejde. Men smilet forsvandt fra Manasses ansigt, da han tænkte på, at han selv skulle overtage pladsen efter sin egen far og sidde på kong Hizkijas trone.

De nåede til et sted, hvor vejen delte sig. Den ene sti snoede sig op ad Oliebjerget, mens den anden drejede til højre for derefter at svinge tilbage mod Jerusalems porte mod syd. Solen var forsvundet, og luften var blevet kold. Manasse mærkede et par regndråber og drejede mod højre.

“Almisse ... almisse til en blind ...” En gammel kvinde sad ved stien, hvor de kom gående, og kaldte med svag stemme. Hendes grå hår strittede ud under enkesjalet som en sammen-

filtret fuglerede. Hendes furede ansigt mindede Manasse om en indtørret figen, og den tykke, mælkehvide hinde over hendes øjne fik det til at vende sig i ham. Da de passerede forbi hende, rakte hun en kroget arm ud og greb fat i Josvas kappe.

“Søde barn, kan du afse en skærv til en fattig, blind enke?”

Josva standsede og så ned på hende med et medfølelse udtryk i ansigtet. Han klappede sig på siden under yderkappen. “Jeg er ked af det, men jeg har ikke min pung med.”

Manasse blev utålmodig. “Kom nu, Okse. Det begynder at regne.”

“Vent – har du nogen penge på dig? Jeg skal nok betale dig tilbage. Toraen siger: ‘Den, der forbarmer sig over den svage, giver et lån til Herren.’”

Manasse sukkede dybt for at vise Josva sin misfornøjelse og fiskede så sin pung frem. Han tog det mindste sølvstykke, han kunne finde, og bøjede sig for at lægge det i kvindens udrakte hånd, idet han omhyggeligt undgik at røre ved hende. Pludselig greb hun med den anden hånd om Manasses håndled og holdt det som i en skruestik. Hun trak hans håndflade helt tæt til ansigtet, så den kun var få centimeter fra de mælkehvide øjne.

“Luk hånden op, dreng. Jeg vil læse din fremtid som tak for din venlighed.”

“Nej, lad hende ikke gøre det!” råbte Josva. “Toraen siger – ”

“Slap af, Okse. Det er bare for sjov. Det betyder ikke noget. Gør det bare, gamle kone. Fortæl mig hele min fremtid.” Han sendte Josva et advarende blik om ikke at afsløre hans identitet. Kvinden ville ikke ane, at hun læste håndfladen på Judas konge. Hun trak den endnu tættere til ansigtet og drejede hovedet fra side til side, mens hun studerede den.

“Se, se ...” sagde hun med dæmpet ærefrygt. “Det er en hånd, som en dag vil få stor magt! Du vil komme til at holde mange menneskers liv i denne hånd!”

“Du bør ikke lade hende gøre det,” mumlede Josva, der stod og trippede.

“Åh, ti stille. Hvad ser du ellers, gamle kone?”

“Jeg ser et langt liv med mange sønner. Og magt! Vældig magt! Du stiler mod stor berømmelse, dreng!” Hun tøvede med at give slip på hans hånd, som om lidt af hans magt måske kunne smitte af på hende, så længe hun holdt den.

“Nu går vi altså,” sagde Josva. Men Manasse greb fat om vennens spinkle hånd og trak den hen til kvindens ansigt.

“Hvad med hans fremtid? Læs hans også.”

“Nej! Det skal hun ikke!” Han forsøgte at vriste sig fri, men Manasse og den gamle kvinde lirkede hans hånd op og holdt den fast. Hun holdt den helt op til øjnene og studerede den et øjeblik. Pludselig slap hun den, som om hun havde brændt sig på den.

“Hvad er der? Fortæl, hvad du så,” sagde Manasse. Den gamle kvinde rystede skræmt på hovedet og gjorde tegn til dem om, at de skulle gå. “Vi går ikke, før du fortæller os, hvad du så,” insisterede Manasse.

“Fare!” råbte hun, mens hun blev ved med at koste dem væk. “Stor fare!”

“Er min ven i fare?”

“Nej! Han er en stor fare for *dig!*” Manasse kunne ikke løs-rive sig fra hendes blinde blik. Gennemboret af hendes stemme og de mælkehvide øjne stod han naglet til stedet. “Din og hans livslinje går hver sin vej. Veje i strid med hinanden. Du får magt, men han bliver langt mægtigere. De kræfter, der bor i ham, bliver dig alt for stærke!”

“Hun ved ingenting,” sagde Josva. “Lad os komme væk herfra.”

“Han er ikke din ven, dreng!” sagde hun til Manasse. “Han er din fjende! Han vil forsøge at ødelægge alt, hvad du gør!”

“Toraen siger: ‘Vend jer ikke til dødemanere, og søg ikke til sandsigere, så I bliver urene ved dem!’” råbte Josva til kvinden. Han brød den gamle kones fortryllelse, da han greb fat i Manasses arm og trak ham med tilbage ad vejen, de kom fra.

Regnen faldt tæt nu. “Undskyld, at jeg fik dig til at give hende sølvstykket,” sagde Josva rystende af kulde. “Hun var ond.”

“Men hvordan kunne hun se min fremtid? Hvordan kendte hun til al min magt?”

“Hun ved ingenting! Hun sagde, at jeg ville få mere magt end dig, og det passer jo ikke. Det er dig, der er kongen, ikke mig.”

Manasse huskede frygten i den gamle kones kalkede blik, da hun læste Josvas hånd, og hvordan hun havde sluppet den, som var den gloende kul. Han stirrede på sin ven som på en fremmed og satte farten op.

“Se ikke sådan på mig, Manasse. Du ved, at jeg ikke er din fjende.” Josva forsøgte gispende at holde trit med ham. “Hun lyver! Vi er da hinandens bedste venner, ikke?”

“Det troede jeg.” Med ét væltede regnen ned, og Manasse satte i løb. Josva kunne ikke følge med.

“Manasse, vent!” Han forsøgte at presse luften ud af lungerne, så han kunne få ny luft ind, og begyndte at hoste. “Vent!”

Manasse fortsatte med at løbe med regnen piskende ind i ansigtet, indtil han ikke længere kunne høre Josvas fodtrin og hvæsende åndedræt bag sig.

Først da han nåede det første sving af den stejle opkørsel, stoppede Manasse op og så sig tilbage. Josva stod i den silende regn nede ved mandellunden. Han stod foroverbøjet igen og hostede og gispede efter luft.

“Vent ...” råbte han. “Hjælp mig ...”

Kun to gange tidligere havde Manasse oplevet Josva så dårlig, og begge gange havde Josva ligget i sengen i flere dage efter. Regnen og den kolde vind ville måske forværre anfaldet. Josva var hans bedste ven – hans eneste ven – og Manasse vidste, at han burde hente hjælp. Josvas far vidste, hvad der skulle gøres. Men så skulle Manasse være vidne til ømheden og kærligheden i Eljakims øjne, når han så på sin søn.

“Manasse hjælp mig ...” Josvas stemme lød svagere.

Manasse vendte sig bort og gik langsomt op ad bakken til sit palads med regnen og tårerne strømmende ned over ansigtet.

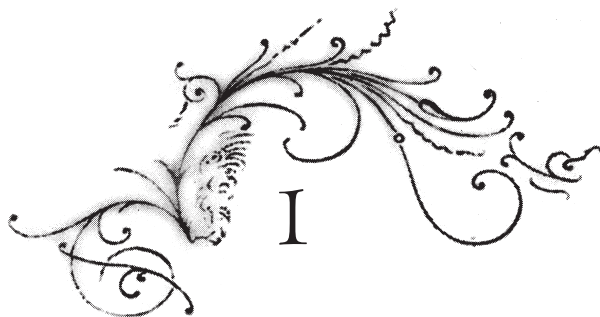
Første del

Hizkija lagde sig til hvile hos sine fædre,
og hans søn Manasse blev konge efter ham.

Manasse var tolv år, da han blev konge,
og han regerede femoghalvtreds år i Jerusalem.

Hans mor hed Hefsiba.

Anden Kongebog 20,21; 21,1

“VENT HER,” BEORDREDE KONG MANASSE sine tjenere. “Jeg ønsker at være alene et øjeblik.”

“Javel, Deres Majestæt.”

Han forlod sit følge af paladsvagter og tjenestefolk ved indgangen til begravelsespladsen og fortsatte alene hen imod sin mors grav. Den varme forårsdag gik på hæld, og Manasse vidste, at han her efter aftenofferet kun havde få minutters tussmørke, inden det blev helt mørkt og han skulle bruge en fakkell for at finde vej mellem gravene. Begravelsespladsen lå øde og stille hen; kun sørgeduerne i de fjerne træer sørgede sammen med ham.

Med sine enogtyve år var Manasse blevet en smuk mand. Hans lange, smalle ansigt var som hugget i kostbar ædelsten med den lige næse og formfuldendte pande og hage. Han havde arvet Hizkijas brede skuldre, men ikke hans højde og drøjde. Som sin mor Hefsiba var han spinkel og lille af bygning og havde også hendes gyldenbrune øjne og kraftige, mørke hår, der havde samme farve som olivengrene. Hans krop var slank og muskuløs under lærredsdragten; han trænede stadig hver dag med sin kamptræner for at holde sig stærk og adræt. Af

sin størrelse at være var Manasse blevet meget svær at besejre i nærkamp.

Han nåede hen til den grav, han havde hugget ud af klippen til sin mor, og standsede. Denne aften var det to år siden, at Hefsiba var død. På en måde virkede det ikke længere siden end i går, at de havde spist aftensmad sammen, men når han forsøgte at genkalde sig hendes smil eller lyden af hendes sang, var det, som om hun havde været borte altid. Han rakte hånden ud og rørte ved det enorme klippestykke, som forseglede graven, og ønskede, at han kunne række ud efter sin mor og finde hende der. Stenen holdt endnu på varmen fra den hede sol og var lun at røre ved. Han lænede panden mod den og lukkede øjnene.

Da han var færdig med at fremsige bønnerne for den døde, vendte Manasse sig for at gå. Idet han gjorde det, stødte hans fod mod noget, der lå på jorden foran ham. Han bøjede sig ned i tusmørket for at se, hvad det var, og fandt en lille buket halvvisne blomster rullet ind i et fint stykke pergament. Han genkendte skriften som den smukke kalligrafi, tempelskriverne leverede. Han vendte siderne op mod det svindende lys og læste ordene:

*Min sjæl, pris Herren,
alt i mig skal prise hans hellige navn.
Min sjæl, pris Herren,
glem ikke hans velgerninger ...*

Han genkendte sin mors yndlingssalme uden at behøve at læse resten. Hun havde sunget ordene og den uforglemmelige melodi for ham næsten hver aften, da han var barn, indtil også han kunne den udenad. Sorgen overmandede ham ved det uventede minde. Da det gik op for ham, at det måtte være Jerusha, Josvas mor, der havde lagt det der, blev han fyldt af en bitter misundelse. Begge Josvas forældre, ja, selv hans gamle bedstefar Hilkija, levede stadig. Manasse var vokset op sammen med denne store og tæt knyttede

familie – Eljakim og Jerusha, Josva, hans storebror Jerimot og deres søstre Tirza og Dina. Men alligevel følte han det altid, som om han stod udenfor og kiggede ind ad vinduet på deres familieliv og indbyrdes kærlighed. Manasse og hans lillebror Amarja var meget forskellige, og deres forhold havde aldrig været tæt.

Han lagde blomsterne tilbage i pergamentet og lagde det hele tilbage, hvor han havde fundet det. Idet han rejste sig, så han pludselig et svagt flakkende lysskær mellem gravene længere inde på begravelsespladsen. Han tog et par skridt frem imod det for at se, hvor det kom fra, men gravene henlå i mørke skygger. Han satte sig på hug og spejdede mellem gravstenene, indtil han fik øje på det igen: en enlig, omhyggeligt afskærmet lampe. Måske var det åndemanere. De brød af og til loven og udøvede deres åndemaneri på begravelsespladserne, hvor de gennem deres okkulte ritualer påkaldte de døde.

Vagterne ved indgangen stod alle med respektfuldt bortvendte ansigter. Kaldte han på dem, ville han sandsynligvis skræmme misdæderne væk. Tanken om at overraske lovovertræderne og selv pågribe dem pirrede Manasse. Han trak den mørke yderkappe om sig og bandt den til med et bælte, så den lyse tunika indenunder ikke kunne ses i mørket og røbe hans tilstedeværelse. Så sneg han sig stille hen imod lysskæret.

Smidig og adræt bevægede han sig lydløst frem mellem de høje cedertræer, idet han indimellem satte sig ned på hug for at holde øje med lampen. Nu var han tæt på. Han kunne høre nogen mumle med messende stemme, men ordene syntes ikke at give nogen mening.

Kun en enkelt skyggefuld skikkelse lå på knæ ved den friske grav. Det bøjede hoved var et uldgarn af hår og skæg, omkranset af skåret fra lampen. Han havde ofret tre duer, skåret dem i halve og lagt dem med lidt afstand til hinanden. Nu var han i færd med at tegne symboler på jorden imellem dem, mens han fremmumlede besværgelser. Manasses hjerte hamrede af ophidselse. Han havde rigeligt med beviser til at fælde manden. Stille

bevægede han sig i en cirkel rundt om ham og trådte så ud af skyggerne og ind foran ham.

“Hvad foregår der her?”

Manden sprang op med et gisp. “Bliv dér!” Han trak en kniv frem fra kappen og slettede hurtigt symbolerne på jorden med sin fod.

Manasses hjerte slog endnu hurtigere. Selv om han havde bemærket de slagtede duer var det ikke faldet ham ind, at åndemaneren kunne være bevæbnet. Hans vagter var for langt væk; manden ville slå ham ihjel, før de kom ham til undsætning. Han forbandede sig selv for sin tåbelige fejl.

“Rolig nu ...” sagde Manasse og tog bestik af sin modstander. Manden var et par centimeter højere end Manasse og omkring ti kilo tungere. Han så ikke specielt stærk ud og var mindst ti år ældre. Men dette var ikke nogen træningsøvelse. Manden vidste sandsynligvis, at han ville blive dømt til døden, og ville sikkert ikke tøve med at anvende sit våben.

“Du har ingen mulighed for at undslippe,” sagde Manasse. “Du er omringet af mine soldater på alle sider.” Han holdt øje med mandens blik, og da han et kort sekund kiggede til siden, så Manasse sit snit til at gribe fat om hans håndled med venstre hånd, mens han hamrede sin knyttede højre hånd i maven på ham, så hårdt han kunne. Manden stønnede, da luften forsvandt ud af ham. Manasse tog benene på ham, væltede ham om på jorden og bankede hans håndled mod en sten, til han slap kniven. Han satte et knæ i mellemgulvet på manden, greb kniven og holdt den mod hans strube.

“Du gør klogest i ikke at gøre mere modstand.”

Manden nikkede med angst i blikket. Hans bryst hævede og sænkede sig, mens han kæmpede for at få vejret igen. Efter et øjeblik rejste Manasse sig op.

“Hvad hedder du?”

“Zera, søn af Abner.”

“Sæt dig op langsomt, Zera, og tag dit bælte af. Langsomt! Og så hænderne om på ryggen.”